

[Ninn-Hansen.]

domspraksis, men den giver jo kun en delvis garanti for, at organisationsfriheden bliver opretholdt her. Desværre kan man se tilfælde, hvor offentlige myndigheder foretrækker at handle imod den opfattelse, der er opstået efter den hidtidige domspraksis, for derved at undgå vanskeligheder af forskellig art. Denne mulighed for at fravige det rigtige standpunkt ville hverken i Nyborg eller andre steder eksistere, hvis vi havde en lovgivning, som såvel staten som kommunerne selvfølgelig måtte have pligt til at overholde under alle omstændigheder.

Endelig skal jeg til sidst tilføje: når et stort flertal i folketinget hidtil har ment, at de offentligt ansatte skulle sikres imod organisationstvung, hvorfor i alverden skal de, der har deres arbejde i en privat virksomhed, så stilles ringere? Lighed for loven er også her at foretrække.

Gert Petersen (SF):

Det var med interesse, jeg hørte, hvordan fremskridtspartiets ordfører, hr. Glistrup, her tidligere på dagen afskaffede klassekampen. Den er jo blevet afskaffet mange gange. Jeg husker engang i slutningen af 1950'erne, da havde Berlingske Tidende en lederartikel under overskriften „Klassekampen er slut“, og sådan kan man jo godt slå termometret i stykker og tro, at nu er patienten helbredt, men sygdommen fortsætter jo, sygdommen med de mange symptomer, som hr. Glistrup så i øvrigt var inde på, og symptomerne skyldes noget reelt, de skyldes den omstændighed, at vi lever i et classesamfund, og at dette classesamfund ikke er noget, som nogle onde marxister har opfundet, men ganske enkelt noget, der lader sig registrere. Selv de mest tungnemme må dog vel bl. a. kunne registrere det ved den omstændighed, at de modstående organisationer på arbejdsmarkedet med mellemrum tager et opgør — det kan være fredeligt, og det kan være i form af en konflikt — om fastsættelse af løn- og arbejdsforhold, hvis da ikke folketinget blander sig. Og sådan et opgør er i sig selv et helt klart udtryk for, at der er tale om modstående interesser i det nuværende samfund, fordi det er delt op i klasser.

Men classesamfundet afspejles også på anden måde i utroligt ulige forhold mellem

de såkaldte arbejdsmarkedets parter, helt og aldels i strid med, hvad børn lærer i skolen om demokrati, der skal bygge på lige ret for alle parter.

Den model, som det samfund, vi lever i, er bygget op efter, kan minde om den bibelske lignelse om herren, som siger til tjeneren: „gå“; så må han gå, „kom“, så kommer han, „gør det“, og så gør han det.

Selvfølgelig er det da rigtigt, at der er arbejdspladser, hvor tingene fungerer smidigt, og hvor man har det, om jeg så må sige, hyggeligere med hinanden, det vil jeg da slet ikke benægte. Men dette er det almindelige mønster, og det er dette almindelige mønster, som ligger bagved og er årsagen til de sygdomssymptomer, som flere her har beskæftiget sig med.

Vi kan da ikke få et tillidsfuldt samarbejde, når der ikke er tale om ligeberettigede parter, og der er ikke tale om ligeberettigede parter i den situation f. eks., at en arbejder finder, at han er uegnet til det job, han er blevet sat til, for siger han op, har han ikke ret til understøttelse som arbejdsløs i de første 5 uger. En sådan opsigelse uden fyldstgørende grund, som det hedder i arbejdsformidlingsloven, kan koste ham ca. 5.000 kr. Hvis arbejdsgiveren finder, at den pågældende ikke er egnet til arbejdet og siger arbejderen op, så koster det ikke arbejdsgiveren noget som helst. Er det ligestilling? Naturligvis er det ikke ligestilling. Hvis en arbejder får anvist et arbejde, så er han tvunget til at tage det, også selv om det måske er et akkordræs, som han aldeles ikke er egnet til, og som han aldeles ikke føler sig hjemme i. Han er nødt til at tage det uanset sin egen alder, helbredstilstand eller arbejdets karakter. Han er også nødt til at lade sig forflytte, til at tage arbejde andetsteds i landet, hvis det skønnes nødvendigt, og der kan nævnes mange, mange andre eksempler på denne ulige behandling, og det er denne ulige behandling, som er den umiddelbare årsag til mange af de kriser, vi gennemlever. Bag den ulige behandling ligger der så dybereliggende årsager, som jeg ikke skal komme ind på her.

I den samfundskonflikt, som vi altså oplever, og som man godt kan prøve på at besvære ved at slå termometret i stykker, men uden held, har arbejderen — og det gælder også de allerfleste andre lønmodtage-